

ALEXANDER STAINFORTH

SRÁŽKA

Alexander Stainforth

SRÁŽKA

MM ROMANCE

Praha 2020

Alexander Stainforth: Srážka
První vydání
Copyright © 2020 Alexander Stainforth

Vydalo nakladatelství David Kaps,
Rybná 716/24, 110 00 Praha 1 – Staré Město
www.stainforth.cz v roce 2020 jako svou 18. publikaci

Redaktorka: Martina Suková, 2020
Obálka: Emil Křížka, 2020
Motiv na obálce: Shutterstock.com

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem
rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-88179-24-5 (ePub)
ISBN 978-80-88179-25-2 (MobiPocket)

Tato kniha je dílem fikce. Jména, postavy a události jsou (většinou ;-)) pouze výtvozem mých představ. Místa, kde se příběh odehrává, skutečně existují (či existovala), ale mnohdy jsem si je v rámci příběhu přizpůsobil.

Nevhodné pro čtenáře do 18 let.

KAPITOLA 1

„Touží po tobě dračice, Filipe.“

Otráveně vzládnou od počítače. Přišel jsem sotva před deseti minutami a ona mě hned vyhmátla.

„A nevíš, co chce?“ ptám se Jitky, drobné blond sekretářky své šéfové.

„Nejspíš svého mazlíka. Můžeš hádat... Kdo má zase nejčtenější články měsíce?“ nadhodí s úšklebkem. Prstem ukáže na domovskou stránku online verze našeho časopisu, která mi svítí na monitoru, a zmizí v chodbě.

Fajn, stejně mi nezbyvá nic jiného než vydat se do jámy lvové a přetrpět další monolog šéfové. Tentokrát už jí ovšem nehodlám jenom naslouchat – dělal jsem to dost dlouho, došla mi trpělivost.

Zaklepu na dveře kanceláře a vejdu.

„Ale, ale... Koho to tu máme? Pan Čermák se uráčil přijít...“ Sofie Loukotová je nejméně snesitelná ženská na planetě. Kdyby měl Noe znovu vybírat extra vzorky na archu, připomeňte mi, abych vzal červený sprej a označil ji varovným X.

„Taky tě rád vidím, Sofie. Dokonce sis kvůli mně přivstala.“

Věnuje mi jízlivý úsměv, opře se lokty o stůl a provokativně si mě měří. Nechápu, že tak pěkná ženská může být zároveň taková mrcha. Blíží se jí čtyřicítka, ale pořád má dívčí postavu. K tomu kaštanové lesklé vlasy až po ramena, decentní make-up a stylové úzké brýle. Ty jí vůbec neubírají na kráse, naopak podtrhují její sebevědomí. A věřte mi, že je hodně, hodně vysoké.

Ignoruju Sofiin pohled, zaberu kožené křeslo před jejím stolem a udělám si pohodlí.

„Neřekla jsem, že se můžeš posadit,“ prohlásí ledově. Kdyby nebyl červen, přísahal bych, že udeřily tuhé mrazy.

„Nechtěl jsem, abys byla v nevýhodě, když sedíš.“ Dnes jí fakt nenechám vyhrát. Ať zapomene na to, že si ze mě pořád

bude dělat rohožku. Už nejsem ve věku, abych někomu dovolil se po mně vozit, obzvlášť ne jí.

„Jak dlouho tu pracuješ, Filipe?“ zeptá se a zadívá se na notebook. Nejspíš si otevřela můj životopis.

„Dva a půl roku.“

„Dva a půl roku,“ opakuje po mně zádumčivě. „A jsi jediný, komu předchozí šéfredaktorka povolila home office.“

„Což ti pořád leží v žaludku,“ podotýkám a nejradši bych se napil silného kafe. Jitka má ale nejspíš pokyny nic mi nenabízet a já to svoje nechal u počítače.

„Rozhlédni se kolem. Kolik máme zaměstnanců?“

„Při tom, kolik se jich tady pod tvým vedením vystříдалo... Patnáct?“

„Čtrnáct,“ říká Sofie a opět na mě upírá kočičí oči.

„Kam tím míříš?“

„Z těch čtrnácti jsi jediný, kdo má home office. Proč ty? Jsi něčím *výjimečný*? Ano, víme, jak tvoje články boří *hitparádu* na našem webu. Já to ovšem vidím tak, že zkrátka děláš svou práci – jako ostatní.“

Zamračím se. O tohle tu primárně nejde. Měl jsem tušit, že mi s tím nikdy nedá pokoj. Ale už je to půl roku stará záležitost! Nedokáže strávit jedno odmítnutí, jednu prohru?

„Pořád řešíme Marka, co?“ zeptám se přímo. Nemá smysl dohadovat se o třech dnech home officu týdně, když hlavním tématem je žárlivost.

Sofie strne – nedovede se přetvařovat tak dokonale, jak si nalhává.

„Nechápu, o čem mluvíš. Jakého Marka?“

„Mám ti ho připomenout?“ nadhodím. „Dobře,“ pokračuju, když se nedočkám odpovědi. „Vysoký, elegantní, perfektně zajištěný, tělo samý sval. Jeden z našich nejvýznamnějších zadavatelů reklamy. Pozvalas ho na vánoční večírek, celou dobu ses kolem něj motala, on si ale všímal někoho jiného. Mě.“

Sofie zrudne. Vidím, jak jí barva stoupá od krku až po uši. Jestli předtím její oči připomínaly šelmu, teď žhnou jako srdce

vulkánu. Měl bych se držet dál, protože pokud na mě vychrlí lávu, skončím jako ti nebožáci v Pompejích.

„Aha,“ zareaguje a předstírá, že si začíná vybavovat, o kom mluvím. Tenhle tah jí moc nevyšel. Marek byl u ní v kanceláři pečený vařený – marketingovému řediteli sdělila, že si ho sama bere na starost, protože je jedním z nejdůležitějších zdrojů našich příjmů.

„Myslíš toho slizouna, co jsi s ním někdy před půlnocí proklouzl na záchody?“

Zasměju se. „Jo, přesně.“

Sofie se nakloní, jen nepatrně, přesto je jasné, že kočka právě vystrčila dráčky.

„Podívej se, Filipe. Mně je jedno, koho a kde šukáš, to je tvůj soukromý život. Pozastavuju se nad tím, že se ostatním zaměstnancům nelíbí, že tady musí vyseďávat pět dní v týdnu od půl deváté do pěti, zatímco ty si sem napochoduješ jen dvakrát.“

„Proč i jim nepovolíš home office? Zbavíme se velkých kanceláří, snížíme náklady a všichni budou mít na práci klid. Scházet se můžeme jednou nebo dvakrát týdně. Společnost na tom ušetří a... Ale to bys pak nemohla nikoho zbytečně buzerovat, co? No, možná ti i v tomhle poradím – existuje něco jako konferenční hovory, abys nám to mohla dávat sežrat!“

Jsem tak vytočený, že si ani nevšimnu, jak Sofie strnule zírá za mě.

„Někdo tady má skvělé nápady,“ ozve se ode dveří.

Otočím se a okamžitě vstávám. Do místnosti vchází majitelka časopisu – a několika dalších firem. Amanda Poláková je ve všech ohledech dokonalá žena. Osobně tipuju, že překročila padesátku, i když působí mladším dojmem. Lifting, elegantní kostýmky, krásné nohy na vysokých jehlách. Trochu mi připomíná Jane Fonda. Na vánočním večírku se spekulovalo, kolik vlastní domů, jak často tráví dovolené v zahraničí a kdo je zrovna její přítel. Nikdy nebyla vdaná, po dětech nejspíš ani netoužila. Zaměřila se na kariéru a dosáhla obrovského

úspěchu. Každého čísla našeho časopisu *Ty* se prodává kolem padesáti tisíc výtisků, a k tomu si připočtete, jak nám rostou dosahy na sociálních sítích a návštěvnost online verze.

„Zdravím, Amando,“ pokývnu jí.

Věnuje mi úsměv, sundá si sluneční brýle a asi dvě sekundy vyhodnocuje situaci, v níž se ocitla.

„Už zase chceš Filipovi zvýšit plat?“ nadhodí, načež Sofie polkne a i přes brýle je patrné, jak se jí šokem zvětšily zorničky.

„O tom jsme zrovna nejednali,“ vzpomíná se.

„A o čem?“ Amanda se posadí do druhého křesla a gestem ruky mi naznačuje, abych si také sedl. Dovnitř rázem vpadne Jitka, a i mně najednou nabízí kávu a občerstvení. Pochopitelně toho využiju, nejsem padlý na hlavu – navíc před Amandou nechci dělat dusno. Na rozdíl od Sofie dokáže ocenit moje kvality. Ačkoliv by si někdo mohl myslet, že ji zajímá jen stav bankovních účtů, Amanda se často a ráda aktivně zapojuje. Je v obraze o všem, co se děje. Vsadím se, že ví i o mně a Markovi – i když to byl jen úlet na pár týdnů, které nikam nevedly.

„Dostalo se ke mně pár stížností, že Filip jako jediný může pracovat z domova,“ odpovídá Sofie nervózně.

„Až dosáhnou stejných výsledků jako Filip, můžou si klást podobné požadavky. Do té doby ať jsou rádi, že jim dovolím, aby se tu realizovali. A kdyby se ten problém vyhrotil, Filip právě přišel s geniálním nápadem. Skutečně by mě zajímalo, jak by to vypadalo v číslech. Zkus to rozplánovat a pošli mi detaily e-mailem, Sofie.“

„Ty... to... myslíš vážně?“ Páni, ještě nikdy jsem Sofii neviděl tak vykořeněnou. Zdá se, že její projekt *jak ponížit a zbavit se Filipa* zkrachoval.

„Žertuji snad někdy?“ Amanda povytáhne obočí.

„Dobře,“ reaguje Sofie vzápětí. Vzchopila se a nasadila hroší kůži.

Amanda se klidně pousměje a poděkuje Jitce za kávu, miniaturních sendvičů se ale nedotkne. Zajímalo by mě, jestli někdy jí. Na žádné akci jsem ji neviděl ničeho si ani zobnout –

a když tu někdy strávila celý den, dopovala se jen kávou a vodou. To já si rozhodně sendvič dopřeju, převážně proto, abych Sofii trochu podráždil.

„Je až neuvěřitelné, jak talentovaného spisovatele tu máme,“ obrátí se ke mně Amanda. Z jejích slov mi málem zaskočí. Většinou jen upravuju a stylizuju příběhy našich čtenářek, které nám chodí poštou a do e-mailů. Vyberu si zajímavý obsah, propojím ho s jiným nebo nechám pracovat fantazii, a podepíšu se uvěřitelným jménem jako Maruška, Bětka nebo Agáta.

„Nejsem spisovatel,“ namítám. Opravdu to tak cítím, na nic si nehraju – rozhodně ne před Amandou, která vás prokoukne během okamžiku.

„Skromnost stranou, Filipe. Uvažoval jsi někdy o knize?“

Rozhostí se ticho, které naruší jen to, jak Sofie šokovaně postaví sklenici s vodou.

„Možná, kdysi...“ *Kecáš, není to přece tak dlouho!* Došlo mi ale, že se tím neuživím. A z něčeho jsem musel platit složenky.

„Chci, abys napsal knihu. Erotický román pro ženy – s uvěřitelnou erotikou, ne žádných *Padesát odstínů*. Ať je pro české čtenářky reálný, z jejich prostředí, ať si ho zkrátka dokážou představit a prožít. Máme časopisy – obrovskou sílu pro reklamní kampaň. Co ty na to?“ V zelených očích se jí blýskne.

Zajímalo by mě, zda ve mně Amanda Poláková vidí skutečně potenciál, nebo se jen snaží vyrovnat si účty s Kateřinou Vaňkovou, spolumajitelkou nakladatelství *Vaněk a spol.* Na jedné akci pro nakladatele a vydavatele se do ní Vaňková dost navezla a Sofie se nedávno zmínila, že se ji Amanda rozhodla porazit na jejím vlastním hřišti – ve vydávání knih. Pomsta je pomsta... *Vaněk a spol.* publikují romantickou literaturu pro ženy – a v kuloárech prosluli poměrně krutou redaktorkou Laurou Svobodovou. Doneslo se mi, že se ji Amanda pokoušela přetáhnout do funkce šéfredaktorky, jenomže Laura je v současné době na mateřské. *Vaněk a spol.* teď vede její manžel Lukáš Patera. A ani ten údajně Amandu příliš nešetřil,

když nahlas zmínil důvěryhodnost našeho časopisu. Podle něj jsou naše příběhy smyšlenější než jejich červená knihovna.

„Nevím, jestli jsem ten pravý na...“

Amanda mě přeruší mávnutím ruky. „Znám tě dobře. Jsi jako já. Miluješ výzvy, první místa, vítězství. A my tu strašnou Vaňkovou porazíme, máme na to. Za jak dlouho jsi schopný napsat román?“

Uf... Víím, že musím odpovědět hned, protože taková příležitost se mi víckrát nenaskytne, ale vařím z vody.

„Do dvě stě padesáti normostran?“ nadhodím, abych získal čas.

„Ideálně,“ přikývne. „Nasadíme i dobrou cenu. První vydání poputuje na klasický trh, druhé dáme jako příbal časopisu.“

Páni, tohle není jenom sdělení: *tak jo, my vám to na zkoušku vydáme*. Tohle zní jako velká příležitost.

„Tři měsíce,“ vyhrknu nakonec. V tu chvíli mě samozřejmě zamrazí, protože termín je víc než šibeniční. Už dlouho jsem delší texty nepsal, třeba jsem vyšel ze cviku. Víím, že to můžu zvládnout za měsíc, ale stejně tak i za dva roky, pokud se někde zaseknu.

„Perfektní. Vydání naplánujeme na listopad. Sofie, uzavří výhradní smlouvu s tím distributorem... Jméno mi vypadlo, ale někde mám vizitku. A já pořeším kontrakt s Filipem. Abych tě motivovala, dostaneš zálohu padesát tisíc splatnou při podpisu smlouvy – a deset procent z prodeje. Zní to férově?“

Polknu. To je víc než férové, o tomhle se mi před pěti minutami ani nesnilo. Pomyšlení na kariéru spisovatele jsem se nadobro vzdal, přijal jsem práci v časopisech a skončil tady. Jsem spokojený. Mám slušný plat, roční prémie, navíc mi Amanda věří. Což mi teď působí lehkou žaludeční neurózu – protože pokud zklamou, zklamou nadobro.

„Nevím, jak poděkovat...“

Amanda mě opět zastaví mávnutím ruky. „Od této chvíle v tom jedeme spolu.“ Napije se kávy, odloží šálek na stůl a vstane. Jako slušně vychovaný chlapec se také zvednu.

„A co se týká home officu,“ obrátí se na Sofii, „Filipa se žádné změny týkat nebudou. A chci, abys nové články posílal přímo mně, Sofii můžeš dát do kopie. Doufám, že tě psaní knihy nepohlčí natolik, že nebudeš stíhat svou běžnou práci.“

„Rozhodně,“ potvrdím, ačkoliv si tím vůbec nejsem jistý.

„Skvělé. Tak se v pátek uvidíme na poradě. Kdybys mezitím napsal nějakou kapitolu, neváhej mi ji poslat.“

Amanda s úsměvem opustí kancelář a na mě padne obrovská tíha. Podíváme se na sebe se Sofií – a i když bych se mohl cítit jako vítěz, rozhodně si tak nepřipadám. Tíží mě pořádný balvan: je červen, za tři měsíce musím odevzdat finální rukopis, do toho zvládat vlastní práci a...

„Jednou to posereš a přestane nad tebou držet ochrannou ruku,“ vyletí ze Sofie vztekle, což mě vzpamatuje a vrátí do reality.

„Nech si zajít chuť,“ zavrčím.

Opustím Sofiiinu kancelář a posadím se zpátky za svůj stůl. Měl bych nahrát nový příspěvek a naplánovat zveřejnění, ale nejsem schopný nic dělat.

Mám napsat román.

Bestseller.

Mám být kulkou vystřelenou na Kateřinu Vaňkovou.

Chápete, že se nemůžu koncentrovat. Navíc mě pronásleduje vize padesáti tisíc. V dnešní době žádný balík, zajedete si do Ikea a zjistíte, kolik vám na nové vybavení bytu chybí. Jenomže i tak jsou to peníze, které přijdou vhod a které mi vylepší stav účtu. Mohl bych si konečně pořídit i tu novou kuchyňskou linku – ale rozhodnout se musím rychle, protože když jsem si ji posledně prohlížel na internetu, měli skladem poslední kusy.

Potřebuju se svěřit Martě Krátké, nejlepší kamarádce a redaktorce v prestižním nakladatelství *Aula*, kde vede edici moderní literatury. Kdysi jsme spolu rok pracovali u nejmenovaného vydávajícího a zjistili jsme, kolik máme společných zájmů. Nejen ten o stejné pohlaví. Marta si před půl rokem našla přítele, ke kterému po předchozím rozvodu

a mnoha zklamáních přistupovala opatrně. Ale musím se pochlubit, že díky mému povzbuzování se dokázala zbavit nepříjemného napětí a ponořit se do vztahu s takovou vervou, až ji skoro nepoznávám.

Zatraceně, je pondělí, takže Marta je na poradě. Zavěším a píšu jí textovku, že se ozvu k večeru.

Kolegové kolem mě procházejí se zvědavými pohledy, ale nikdo se neodvážá zeptat, co se dělo za zavřenými dveřmi.

Přišla by mi vhod krátká procházka na čerstvém vzduchu a dobré kafe – to moje už vystydlo. Naše společnost sídlí v prosklené budově u centra Arkády Pankrác, takže Starbucks mám odtud pár minut svižnou chůzí. Aspoň se dostanu z překlimatizovaného open space.

Na ulici se do mě opře červnové slunce. Teploty vystoupaly dost přes dvacet a já doufám, že nás v létě nečekají tropy. Mám na sobě džíny a tmavou košili s krátkými rukávy, ale kalhoty se na mě začínají lehce lepít. A ten pocit je mi odporný. Proto rád dělám z domova – můžu si dát kdykoliv sprchu a chodit třeba jen v boxerkách, nebo úplně nahý.

Musím napsat román, opakuju si pořád dokola.

Napišu skvělý román... Sice za něj nedostanu Nobelovu cenu, ale možná čtenářkám zpříjemní pár večerů.

Jsem tak duchem mimo, že bez rozhlédnutí vejdu do silnice.

A pak uslyším skřípot brzd.

KAPITOLA 2

„Do prdele! Nemůžeš čumět, kam lezeš, kreténe?!“

Ležím na zemi. Nemám ponětí, co se stalo. Všechno se seběhlo šíleně rychle.

Přecházel jsem mimo přechod a... skončil pod autem chlápka, co tu teď vyvádí. Uvědomím si, že se pořád válím na silnici, takže se dlaněmi zapřu o její teplý povrch a zvedám se.

Trochu se mi zatočí hlava a bolest mi vystřelí pod pravé koleno, ale jakmile se narovná, začne odeznívat.

„Zasranej debile!“ zakřičí týpek a nasadí tak vražedný pohled, že mi málem přestane tlouct srdce.

Chápu, že jsem mu bez rozmyšlení napochodoval do cesty, mohl by se ale třeba zeptat, jestli se mi něco nestalo. Místo toho ten nagelovaný hnědovlasý frajer s lehkým strništěm, v bílém triku a džínách, obchází přední část vozu a dívá se, zda jsem mu ho snad při srážce neodřel.

Udělám krok a noha se opět nepříjemně ozve, až se neubráním syknutí. Zatraceně, snad ji nemám zlomenou, to by mi scházelo.

„Hej, jsi v pohodě?“ ozve se najednou.

Pokývám hlavou a pokouším se o další krok k chodníku, jenomže bolest se vrací. A zřejmě neplánuje odejít. Začínám zuřit. Šel jsem si jenom pro kafe, chtěl jsem vypnout a naplánovat si práci na příští tři měsíce, abych měl život pod kontrolou. A přesně takhle ta moje kontrola dopadla.

„Jo, jsem,“ odseknu nevrle, aniž bych se na něj podíval.

„Nejsi, co máš s nohou?“

„Auto je v cajku, tak pokračuj v cestě. Zavolám si taxi.“

„Na co tak do prdele čumíte?!“ zařve za mnou zase ten vztekloun. Otočím se a zjišťuju, že několik aut zastavilo a nějaký dobrák si mě fotí, nejspíš má pocit, že to bude dobrý úlovek na socnet.

„Mám přivolat záchranku nebo policii?“ ozve se aspoň jedna dobrá duše – sympatická mladá žena s asi tak tříletou holčičkou, která na mě kulí modré oči.

„Ne, vyřešíme to, díky,“ odpovídám.

Tahat sem policajty, ještě to tak. Já jsem ten, kdo vešel bez rozhlédnutí do vozovky a mimo přechod, mohl bych za to jít sedět. *Rozsudek smrti by byl ideální...*

Pokusím se na ženu pousmát, což ji nakonec přiměje pokračovat k nákupnímu centru. Ale přesto se několikrát váhavě otočí, a modroočka taky.

Týpek už nasedá do auta. Dlouho se z toho ovšem netěším. Zapnul pouze výstražná světla a řítí se zpátky ke mně.

„Měli bysme zavolat sanitku i ty policajty,“ navrhuje a nepřestává si mě zamračeně měřit.

„Ať tě to ani nenapadne. Heleď, na autě nemáš jediný škrábanec, a já se o sebe umím postarat. Prostě jeď.“ Ukážu rukou k jeho černému nissanu a doufám, že mě poslechne. Z kapsy kalhot vylovím mobil. Jsem rád, že se mi při pádu nerozbil displej.

„Co když máš vnitřní krvácení?“

„Jo, to bys do mě musel vrazit pořádně, vždyť ses sotva rozjízďel tamhle od semaforů. Jenom mě to... drelo.“ Začínám si vybavovat, že jsem se mu od přední kapoty odrazil rukama, jak těsně u mě dobrzdil. Spíš jsem se potloukl od pádu, navíc mám i pár drobných odřenin na dlaních.

Zhodnocuje situaci. A nejspíš uklidňuje sám sebe, že mám pravdu.

„Hodím tě do nemocnice. Mám v Thomayerce známou. Cestou jí brnknu – a rozhodně tam budeme rychlejc, než kdyby sis volal taxi.“ Střetneme se pohledem a já nervozitou polknu. Už dlouho jsem nepotkal nikoho s tak uhrančivýma tmavýma očima. A to jeho několikadenní strniště ho dělá nebezpečnějším i přitažlivějším.

„Tak co?“ zavrčí netrpělivě. Díky tomu se aspoň vzpamatuju. Má pravdu. Do Thomayerky jsou to možná jen tři čtyři kilometry a já budu s jistotou vědět, co mám s nohou.

„Chceš odnýst, nebo se zvládneš naložit sám?“

Ten je ale sarkastický... Chápu, že s idiotem, jako jsem já, zřejmě nepočítal – v životě už to tak ovšem bývá. Dějí se nám věci, které nepředpokládáme a přesvědčujeme se, že nám se stát nemůžou. Velký kulový.

Zatnu zuby a nasoukám se na zadní sedadlo. Ptá se, jestli mám dost místa, může posunout sedačku spolujezdce.

„Ne, díky.“

„Fajn. Připoutej se,“ poručí mi ještě. Zapne klimatizaci a já si v ten moment uvědomím, jak to uvnitř příjemně voní. Panuje tu naprostý pořádek – žádné pytlíky ani kelímky od jídla, zřejmě se o vůz pečlivě stará.

Píšu textovku Sofii, aby se nedivila, kam jsem zmizel. A zároveň ji odešlu i Amandě. Ta mi hned volá a ptá se, zda má zavolat do nemocnice. Ujišťuju ji, že dýchám a tluče mi srdce, nemusí si s ničím lámat hlavu.

Zavěším a říkám si, že by bylo slušné, kdybych se představil.

„Jsem Filip.“

Žádná reakce. Na zdvořilosti si teda nepotrpí.

Pokrčím rameny. Dobře, budu o něm dál uvažovat jako o *chlápkovi* nebo *týpkovi*. Aspoň jsem se o konverzaci pokusil. A třeba až se dozví, že neumírám (*snad*), přestane mít nutkání mě zabít.

„Omlouvám se, byla to moje chyba.“ Nechápu, kde se ve mně bere potřeba ho rozmluvit.

„To si piš, že byla!“

Vzdávám se. Kámoši z nás holt nebudou.

Naštěstí je cesta poměrně krátká. Nechytili jsme špičku, Budějovická i Vídeňská jsou dobře průjezdné. Přesto si myslím, že by týpek jel klidně i po chodníku, aby mě měl z krku. Pedál plynu drží skoro u podlahy.

Ještě před odbočením k nemocnici někomu volá a vysvětluje, co se stalo. Za bránou pak málem blokneme vyjíždějící sanitku. Týpek se s tím ovšem moc nemaže – neurvale stiskne klakson a zastaví skoro až u vchodu.

„Tohle se smí?“ dívím se. Myslel jsem, že je to místo určené výhradně pro sanitky.

Ignoruje mě. Jen se rozčíleně zadívá k budově a potom na mobil. Naštěstí už se blíží rázná tmavovláška v bílém plášti a nemocniční zřízenec s vozíčkem. Dost se mi rozbuší srdce. Nejsm taková srágora, abych dovnitř nedošel sám. Půjdu pěkně po svých!

Otevřu dveře a škrábu se ven. Fakt škrábu. Noha mi zdřevěněla, a když ji zatížím, podlomí se v kolenu a jen tak tak se chytám střechy auta. Týpek je ale už za mnou – prudce mě popadne oběma rukama v podpaží a podrží mě, dokud za sebou neucítím vozík.

„Posaď se,“ zavelí. Uvolní sevření, projede si rukou vlasy a postaví se přede mě.

„Měl bys zavolat policii,“ prohlásí doktorka a střídavě se na nás dívá.

„Ne, byla to moje chyba,“ reaguju okamžitě.

„A co podle vás mají napsat do karty na příjmu?“ zeptá se.

„Že jsem spadl z kola,“ napadne mě.

Jo, chlapče, na zápletky jsi machr.

„Jak chcete,“ prohlásí a říká zřízenci, aby mě odvezl dovnitř. Jakmile ode mě obdrží veškeré údaje, vezme mě na vyšetření.

„Musím vyrazit, Sáro. Tohle je dneska jako rána pod pás, už teď nabírám hodinu zpoždění,“ říká týpek doktorce.

„Dám ti vědět, jak na tom je. Hlavně v pořádku dojeď a nezapomeň ode mě pozdravovat.“

Už jsme skoro na příjmu, takže nezaslechnu další, nejspíš pořádně peprný komentář. Mám i jiné starosti: pach nemocniční dezinfekce... Hlavně se musím udržet, abych se z toho nepozvracel.

Nenávidím nemocnice. Nenávidím jejich typický puch, který se vám zažere až pod kůži.

Kolem je spousta lidí, co čekají na vyšetření. Staří, mladí, děti. Kdyby tu týpek neměl známou, nejspíš bych se připojil na dlouhý seznam a strávil na čekačce celé odpoledne. Takhle

jsem vzápětí na řadě a absolvuji prohlídku i rentgen. Upřímně z toho moc nevnímám, protože mě tíží výčitky. Všechny jsem předběhl, a možná jsou na tom zdravotně hůř než já.

Ve finále zjišťuju, že mám lehce naraženou nohu a pár odřenin, které jsem si způsobil při pádu.

„Asi špatně snášíte bolest, co?“ ptá se týpkova doktorka Sára a sjede mě očima. Nabývám dojmu, že jsem ukňouraný malý spratek, co tu jenom překáží a okrádá ji o čas. Což je svým způsobem pravda.

„Na stupnici od jedné do deseti, jak byste bolest ohodnotil? Desítka je nejvyšší.“

„Pět,“ odpovím bez rozmýšlení.

„Páni... Vy jste ale citlivka. Napišu vám prášky a pošlu recept na mobil, co jste uvedl v záznamech. Jedna tableta by vás mohla udržet v pohodě tak na čtyři hodiny. Víc jak šest denně jich ale neberte. Dávejte si na nohu studený obklad a zkuste být aspoň pár dní v klidu. Kdyby se to nezlepšilo, zajděte si ke svému lékaři, nebo vyhledejte pohotovost. Teď už musím za jiným pacientem, sestra vás vyprovodí.“

Zabouchne za sebou. Sedím na lůžku několik sekund jako opařený. Pak se konečně odhodlám postavit, protože sestra netrpělivě přešlapuje u dveří, a vyrazím ven.

Noha mě docela rozbolela. Kupodivu se to zlepší, když vyjdu před budovu na vzduch. Zdá se, jako by se mi s každým krokem vracela do těla energie.

Posadím se na nejbližší lavičku, zavolám si taxi a dumám, co všechno se dneska seběhlo. Ráno se proti mně spikl vesmír v podobě Sofie, pak mi Amanda nabídlá příležitost, která se neodmítá, a nakonec skočím pod auto toho nejprotivnějšího chlápka v Praze.

Taxikář je sympatický šedesátník. Ptá se, co se mi stalo, tak mu zážitky tlumočím. Je úleva vypovídat se člověku, co vás nepitvá a jenom naslouchá. Cestou mi pípne zpráva – recept dorazil dřív, než jsem čekal, takže ho požádám, aby mi zastavil u lékárny.

Do třetího patra vinohradského bytu musím jako na potvoru po svých, protože nejede výtah.

Spiknutí vesmíru pokračuje, co?

Jakmile zamknu, s úlevou se zády opřu o dveře. Už dlouho jsem se z návratu domů tak netěšil.

Vyzuju se, sundám si oblečení a v kuchyni otevřu okno, abych vyvětral. Posadím se na židli ke stolu a přečtu si příbalový leták k tabletám.

Novalgín, pouze na lékařský předpis. Když se dostanu až k nežádoucím účinkům, mám chuť léky vyhodit. Jenomže bolest se znovu ozývá a já jsem asi fakt srab, než abych to vydržel bez nich. Ale možná by na začátku stačil i obyčejný ibuprofen, který mám vyzkoušený. Nakonec beru ten. Zatím nemá smysl riskovat.

Doplácám se pod studenou sprchu – po dnešních turbulentních událostech je tohle osvěžení víc než vítané. Potom se osuším, otevřu okno i v ložnici a nahý se s mobilem uvelebím na své velké posteli.

Jak ležím opřený o dva polštáře, neunikne mi, že se mi kolem pasu dělá pneumatika. Sice bych se mohl utěšovat, že je to jenom kůže, ale proč si něco zbytečně nalhávat. Zanedbávám cvičení, navíc už mi není dvacet, ale třicet čtyři.

Volám Sofii a pak i Amandě, abych je ubezpečil, že jsem v pořádku. Jen je možné, že v pátek nedorazím na poradu, mám mít klidový režim. Pro jistotu dodávám, že články připravím včas, začnu i pracovat na knížce – mozek a prsty mi fungují na sto procent.

A pak na mě padne deprese. V tomhle bytě 3+1 jsem už dva roky sám. Otec mě v osmnácti vykopl z domu, když mě načapal se svým kolegou z práce v poměrně choulostivé situaci. Máma utekla do zahraničí s milencem, když mi bylo dvanáct, takže jsem mohl jít jediné sem k babičce Květě. Zemřela před dvěma lety ve spánku. Byla to nejhodnější žena, jakou jsem kdy poznal, a i když nejsem věřící, děkoval jsem Bohu, že k ní byl milosrdný a v sedmaosmdesáti ji nenechal trpět. Do posledního

dne byla soběstačná, stále chodila nakupovat a brala jen prášky na tlak a cholesterol. Nikdy mě neodsuzovala, přijala mě takového, jaký jsem. Snažila se dát nás s otcem dohromady, jenomže když se objevil v den mých narozenin a řekl, že mi odpouští, odešel jsem. Nebylo co odpouštět. Ničím jsem se neprovinil, se svou orientací jsem se narodil. Na babiččině pohřbu jsme spolu prohodili sotva deset slov – pak začal šílet, když se dozvěděl, že na mě babička byt přepsala. Od té doby jsme se neviděli. A nevidíme.

Prášky zabraly. Bolest se mírní, ale padá na mě únava. Trhnu sebou, když se mi v ruce rozezvoní mobil.

„Ahoj, Marto,“ ozvu se a potlačím zívnutí.

„Ahoj. Promiň, měla jsem šílenou poradu, která zabrala skoro celý den. Doufám, že alespoň u tebe je to lepší.“

Jelikož vím, jak je Marta citlivá, odlehčeně jí odvyprávím, co se mi dělo. Musím ji mezitím samozřejmě utěšovat, že nejsem v márnici, ale doma a mám jenom naraženou nohu. Trvá na tom, že se u mě večer zastaví.

„Nemáš rande s Petrem?“ Vzpomínám si, že se o pondělku zmiňovala.

„Měli jsme jít do kina, ale to se dá přeložit na jindy.“

„Ne, nedá,“ oponuju jí. „Petr začne kinem, naváže večerí a skončí žádostí o ruku.“

Marta se zasměje. „Koukáš moc na romantické filmy.“

„Teď budu muset,“ podotknu a prozradím jí, jakou skvělou nabídku jsem od Amandy Polákové dostal. Je z toho nadšená – a opakuje, že se večer staví a konečně si koupím tu kuchyňskou linku, kterou mi pomáhala vybírat. Nebýt Marty, nedokázal bych si přesně změřit skoro nic. Nejsem kutilský typ – Marta je na tom o dost líp. Je ráda samostatná a od mužů by si nenechala otevřít snad ani okurky. Alespoň to tvrdí, a těžko si lze takové situace ověřit, že?

„Vážně bys měla s Petrem jít. Nikdy nevíš, co pěkného tě může potkat...“

„Našeptávači.“

„Petr se na tebe těší – a ke mně můžeš přijít zítra, ne? Jsem opravdu v pořádku, klidně ti pošlu fotku. Vlastně ne.“ Dojde mi, že na sobě nic nemám. Ne že by Marta moje tělo neviděla třeba v bazénu, ale celý se jí ukazovat nemusím.

„Ježíši, zase máš z bytu nuda pláž?“ zasměje se.

„Nedělej, jako by tě to překvapovalo.“

„Nepřekvapuje... A počkej – teď mě něco napadlo. Využij tu srážku jako hlavní zápletku románu.“

„Srážku s autem a debilem?“

„Jasně, ve všech romantických knihách a filmech na sebe ti dva narazí v obchodě, na ulici, jejich ruce sáhnou ve stejný okamžik po dveřích taxi... Máš to odžité, tak využij realitu v knize – první část máš vyhranou.“

No, na druhou stranu to nezní jako marný nápad. Marta snad ani nemůže mít špatné nápady. Vyzná se v mnoha žánrech a nikdy by mi neporadila špatně.

„Máš pravdu, na začátek je to skvělý. Jenomže co dál?“

„Jestli ti mám vytvořit synopsi, budu chtít padesát procent honoráře. Jsi spisovatel a máš tři dlouhé měsíce.“

Při tom pomýšlení se mi sevře žaludek. Tři měsíce se někdy mohou zdát jako věčnost, ale když za tu dobu máte napsat bestseller, stane se z nich spíš krátká cesta na popraviště.

„Jak vůbec vypadal?“ zeptá se Marta najednou.

„Kdo?“ nechytám se.

„Ten chlápek, cos mu vlítnul pod auto.“

„Uf... no... Když o tom zpětně přemýšlím, byl... asi sexy. Hlavně ty jeho uhrančivé oči. Vysoký, štíhlý, ale ne hubený. A dost arogantní. Ale těžko ho můžu soudit podle té chvilky, co jsme spolu strávili, ne? Měl důvod k tomu být vytočený.“

„Výborně. Takový arogantní týpek by se ti v románu mohl hodit.“

„Ty chceš vážně polovičku honoráře, co?“ nadhodím, protože je mi jasné, že Marta už sprádá zápletku a brzy mi předhodí i návrh erotických scén.

„Ráda bych. Poslyš, musím jít – už podruhé mi sem nakukoval Karel z marketingu. Ozvu se později.“

„Jasně, a hlavně jdi na tu večeri.“

Odložím mobil na noční stolek a svezu se níž. Musím se prospat. Nevadí mi ani rámus z ulice, na Vinohradské se nejspíš tvoří pořádná kolona.

Moje tělo podléhá únavě, probouzím se až za tmy. Mobil na stolku vibruje a vyzvání. Zamžourám, otočím se k oknu, od kterého se odráží světlo pouliční lampy, a natáhnu se po něm. Zjišťuju, že mám osm nepřečtených zpráv a patnáct zmeškaných hovorů z neznámého čísla. Kdo se mě sakra pokoušel tak nahánět? A jak to, že jsem všechny jeho nebo její pokusy zaspal?

Půjdu si opláchnout obličej, abych se probral, a zkusím zavolat zpátky. Pravděpodobně se dočkám nudné marketingové nabídky.

Chystám se vstát, když telefon začne znovu vyzvánět. Stejně číslo. Přijmu hovor, prohlásím, že o žádné služby nemám zájem, a potom si volajícího zablokuj.

„Prosím?“ ozvu se rozespale.

„Ty kreténe, ty mi to nebereš schválně?! Myslel jsem, že je po tobě!“

KAPITOLA 3

„Cože?“ vypadne ze mě. Vůbec netuším, co má tohle znamenat. Nějaký debil si spletl číslo a dává mi sežrat něco, o čem nemám nejmenší poněti.

„Do prdele, jseš mimo?“

Tak teď už toho mám dost. Co má ten chlápek za problém?

„Heleď, posílej si do prdele koho chceš, ale mě z toho vynech a najdi si správný číslo.“ Zavěším a zavrtím hlavou. Slušné probuzení. Nechápu, jakým prohrěškem jsem na sebe sérii dnešních katastrof přivolal. A prý, že vesmír reaguje na vaše pozitivní naladění. To tak... Hořel jsem nadšením, že mi Amanda svěřila napsání románu, a...

Dělá si srandu? On mi volá znovu!

Kašlu na něj, nebudu se tím rozčilovat, vytípnu ho a zavěším. Jenomže jako na potvoru se přehmátnu a hovor přijmu. A i když nemám mobil u ucha, zřetelně ho slyším.

„Co to na mě do hajzlu hraješ?! Jestli si myslíš, že si zajdeš k nějakému jinému doktorovi a budeš po mně chtít odškodnění, tak na to kurva zapomeň!“

Konečně mi to secvakne! Tady ho máme, týpka, kterému jsem vběhl pod auto. Nikdo jiný to být ani nemůže. Kdo další nedokáže složit větu, aniž by do ní vsunul nějaké vulgární slovo? A teď se opravdu překonává.

„Aha... Už jsem doma... Kdes na mě vzal číslo?“ ptám se a pokouším se zachovat klid.

„Od Sáry, tý doktorky. Jak se cejtíš?“

„Myslel jsem, že telefonní číslo je součástí lékařského tajemství,“ neodpustím si podotknout ironicky. Ale než z něj stačí vypadnout další výživné slovo, pokračuju.

„Jinak to ujde. Naražená noha, pár odřenin. Nic, co by tě muselo stresovat. Buď v klidu – zavěším a tvoje číslo si vymažu. Nestojím o žádné problémy, a ještě jednou se upřímně omlouvám za to, že jsem ti skočil pod auto. Stačí?“

Na druhém konci se rozhostí ticho. Nejspíš hledá na internetu inspiraci ve slovníku vulgarismů.

„Měl bys zajít za pár dní na kontrolu k doktorovi.“

„Budu v pohodě.“

„Můžeš chodit?“

„Nějak jsem se domů dostal, takže nejspíš jo.“

„Fajn, příště se rozhlížej, kreténe!“ zařve a zavěsí.

Chvíli se dívám na displej, který postupně ztrácí na jas. Nechápu, proč mi volal. Pokud mu *ta jeho* Sára předala moje číslo, určitě se s ním podělila i o informace, jak jsem na tom zdravotně.

Odemknu mobil, zablokuju číslo a doufám, že už se s podobnou existencí nikdy nesetkám. Fakt nechápu tyhle macho typy, co se neobejdou bez sprostých slov. Jako by z nich snad tohle dělalo chlapy.

Rozsvítím si lampičku na stolku a kulhám do koupelny. Zrcadlo mi prozradí, jak hrozně vypadám. Váčky pod očima velikosti pytle cementu, tváře opuchlé a naducané jako batole. Hnědé oči jsou vyhaslé a bělmo zarudlé. Připadá mi, jako kdybych skočil v čase a zestárnul. Rozčešu si kaštanové vlasy a zjišťuju, že potřebuju přistříhnout, protože mi už nehezky lezou do čela.

I můj penis je podivně posmutnělý, jako kdyby to snad byl on, kdo se odrazil od přední kapoty debilova nissanu. Radši si natáhnu boxerky, ať aspoň jeho uchovám v bezpečí.

S hrůzou zjišťuju, že mám prázdnou ledničku.

Bolest v noze mi studená voda při koupeli poměrně uklidnila, ale teď se s každým krokem zintenzivňuje. Nejspíš je čas na novou dávku prášků.

Otráveně si vzdychnu. Je deset pryč. Teď už si těžko něco objedná na rozvoz, a do večerky se mi nechce. Představa, že mám po nákupu vyjít pěšky do třetího patra, mě neláká. Výtah určitě pořád nejedí. Když se porouchal posledně, trvalo skoro týden, než ho spravili.

V obýváku si zapnu televizi a znuďeně přepínám kanály. Nejsem ve své kůži, začíná mi vadit i hluk z ulice, takže se zase zvednu a odpajdám přivřít kuchyňské okno. Dnes mě přirozený zvuk nočních Vinohrad neuklidňuje.

Dal bych si panáka. Pořádného panáka. Víím, že bych neměl alkohol kombinovat s prášky, jenomže aspoň usnu a ráno mi bude líp. Doufám.

Nakonec se rozhodnu využít čas jinak. Zapiju vodou dva ibuprofeny, v ložnici popadnu mobil a notebook a vracím se do obýváku. Zjišťuju, že mi těch osm zpráv poslala Marta; nebyla si jistá, jestli už nespím, a tak se jen chtěla ujistit, zda je mi líp. Odpovídám, že ano – zavolám jí zítra, až bude mít pauzu na oběd.

Posadím se, přitáhnu si blíž stolec a pochroumanou nohu si položím na druhou část rohové sedačky. Kupodivu je to lepší. Bolest sice nezmizela úplně, ale utlumila se.

Otevřu notebook, připojím se do práce a naplánuju vydání příspěvku, což jsem ráno nedodělal. Jsem docela v předstihu, takže si můžu dát dva dny volno a vrhnout se na román. V břiše mě příjemně zašimrá. Pokud Amandin plán dopadne podle očekávání, blýská se mi na lepší časy. K mému dokonalému štěstí chybí už jenom stoprocentní zdraví.

Mysli pozitivně, mysli pozitivně, opakuju si obvyklou mantru.

Páni, už jsem zapomněl, jaký to je pocit – psát román, ocitnout se uvnitř světa, který mě pohltí, až dočista zapomenu, kde jsem, v jakém čase a co se mi v životě děje. V rychlém tempu načrtnu skoro deset stránek.

Moje hrdinka Ema pracuje v kadeřnictví, žíví osmiletého syna a vyrovnává se s rozchodem s alkoholikem, který byl po celou dobu jejich vztahu nezaměstnaný. Když zjistí, že jejího syna ve škole šikanují, a ona si myslí, že už to nemůže být horší, na přechodu ji srazí *týpek*. Bohatý týpek, co z ní udělá úplnou slepici a v nemocnici ztropí děsivou scénu.

Pročítám text, nahrazuju opakující se slova a pořád nemůžu uvěřit tomu, že jsem opravdu začal.

Mrknu do rohu displeje notebooku, kolik je hodin, a strnu. Půl páté ráno. Celou dobu jsem bez přestávky psal, ani jsem si nedošel natočit vodu.

Pomaloučku se postavím a dojdou do kuchyně. Bolest je zase tu, o něco nepříjemnější, než jsem čekal.

Vytáhnu ze skříně dva ručníky, namočím je do studené vody, vyždímám a přidám do nich všechný led, co najdu v mrazáku. Na sedačce si pak naražené místo obalím a pustím se do nové kapitoly.

Najednou se zarazím. Bude fajn pracovat na další kapitole, ale tu první bych mohl poslat Amandě, ať mi sdělí svůj názor. A ať vidí, že naše plány beru smrtelně vážně. Třeba se jí ani nebude líbit a budu muset startovat nanovo. No, uvidíme.

Posílám jí e-mail a nadepisuju novou stránku ve Wordu.

Kolem osmé se přistihnu, že se mi klíží víčka a jednu větu píšou nejspíš už několik minut. Zazálohuju si dokument a přesunu se zpátky do postele. V noci se ochladilo, takže je v bytě příjemně. A postel dokonale pohodlná...

Zase mě probudí mobil. Mám vztek sám na sebe, protože jsem ho nechal v obýváku a musím se pro něj dobelhat.

Napadne mě, že zase volá ten debil, ale toho jsem snad zablokoval. Možná to zjistil a zkouší mě vytáčet z jiného telefonu? Ne, touží po mně sama paní nakladatelka. Hm, tak to byl úvod románu hodně špatný.

„Amando?“ ozvu se ochraptěle.

„Zníš, jako bych tě probudila,“ prohlásí. Podle zvuků v pozadí soudím, že řídí a je někde v centru.

„Usnul jsem a...“

„Přečetla jsem začátek naší knihy,“ přeruší mě netrpělivě.

Vyděsí mě, že udělala pauzu. „A?“ ptám se s obavou.

„Je to perfektní, Filipe. Předčil jsi očekávání. Dokonale jsi spojil realitu současné ženy samoživitelky s arogantním princem na bílém koni.“

„Děkuju, jsem rád, že se ti to líbí.“

„Kdy budeš mít pokračování?“

„Už na něm pracuju, jen jsem se potřeboval pár hodin prospat.“

„Noha je lepší?“

„Jde to.“

„Dej tomu pár dní. Přečetla jsem i tvůj poslední článek, je dobrý. Napadlo mě ale, zda by ses teď neměl věnovat jen knize.“

„No, to by bylo perfektní, ale i při tvé štědré záloze se tím bohužel neuživím.“ Jedno jsem za dobu práce pro Amandu pochopil – buď k ní upřímný, nelži a na nic si nehraj.

„Kolik článků píšeš do čísla?“

„Šest hlavních plus příspěvky na online.“

„Zůstaň doma, napiš román za dva měsíce a budeme se tvářit, jako bys sem stále docházel, mzda ti bude chodit pravidelně.“

Zarazí mě to. Další nabídku jsem od Amandy nečekal – a popravdě je víc než velkorysá. Musí být textem nadšená.

„Sofii se to asi moc líbit nebude.“

„Napiše články místo tebe. Co ty na to? Smlouvu na román ti kurýr přiveze ještě dnes – během pár minut ti ji pošlu k náhledu e-mailem. Je férová pro obě strany, tak si ji prober a za půl hodiny mi zavolej, jak ses rozhodl. Peníze můžeš mít na účtu obratem.“

„To je...“ Nedopovím, protože zavěsila.

Páni – Amanda mě nepřestává fascinovat. Někdo ji může považovat za kariéristickou mrchu, která je schopná i ten nejlepší hovor ukončit bez rozloučení, ale já ji obdivuju. V dnešní době musí mít žena ostré lokty, aby se prosadila. A jsem zároveň asi trochu jako na drogách z jejího návrhu.

Otevírám notebook a pročítám si podmínky smlouvy, která právě přišla. Zarazí mě jen jeden bod – práva na překlad do všech světových jazyků. Ale koho bude za hranicemi můj román zajímat, i kdyby se tady stal bestsellerem? Celkově se mi smlouva zdá v pořádku.

Nemám jediný důvod váhat.

Můžu zůstat doma, psát a dostávat za to peníze.

Všechno zlé je pro něco dobré... Sice jsem málem smetl auto ze silnice a narazil si o něj nohu, ale získal jsem prostor pro sepsání první kapitoly.

A světe div se.

I kdyby to mělo trvat jen ty dva měsíce, rozhodně si je maximálně užiju.

Zamírím do koupelny a před zrcadlem si prohlížím nohu. Pod kolenem se objevil menší otok. Možná bych si měl přece jen skočit k lékaři. Nebo si vzít ty *lepší* prášky a ledovat a ledovat. Ale ne, nejsem přece až takový uříkanec. Něco snad vydržím.

Naštěstí mám i lepší práci než se pozorovat. Jakmile půlhodina uplyne, volám Amandě zpátky.

„Tak jak?“ zeptá se opět bez pozdravu.

„Souhlasím se vším.“

„Až budu v kanceláři, smlouvu podepíšu a pošlu ti dvě kopie k podpisu po kurýrovi. Nikam nechod', i když to asi stejně nemáš v úmyslu.“ A je zase pryč.

Jsem šťastný jako blecha.

Splnil se mi ten největší sen.

Začínám počítat – pokud mám za osm týdnů napsat zhruba třicet kapitol, mám tak týden na čtyři, což bych mohl zvládnout. Nedostaví-li se ten zatracený pověstný blok.

Když si po poledni voláme s Martou, po původním nadšení náhle nechce uvěřit, že se v tomhle světě může dít něco příznivého, a uvažuje, co za tím vězí.

„Ty myslíš, že je to nějaká levárna?“ Trochu mi do hlavy vžene pochybnosti. Ale smlouvu jsem četl pozorně, nic zákeřného v ní není. Leda by mi Amanda přestala vyplácet mzdu za hlavní zaměstnání, což... Ne, to by neudělala.

„Já ti nevím. Jsme koneckonců v Česku – tady se každý snaží okrást každého. Jestli tohle dopadne dobře, začnu věřit na zázraky.“

„Doufám, že to dopadne skvěle,“ říkám s knedlíkem v krku.

„Určitě. Nechtěla jsem tě nijak rozrušit, ale sám víš, pro koho už jsme dělali.“

„Vím,“ připustím. „Amanda Poláková je sice Amanda Poláková...“

„Věříš jí,“ přeruší mě Marta. „To je podstatné. A až ti přijde plat za první měsíc, budu naprosto spokojená.“

Hm... Možná jsem si měl s Amandou potvrdit alespoň e-mailem, jakou jsme uzavřeli dohodu o mé docházce do zaměstnání, zpětně to ovšem udělat nemůžu. S Amandou se rozhodně nechci nepohodnout – nikdo nechce.

„Dnes po práci se stavím. Jestli ti přistanou peníze na účtu, kupuješ tu kuchyni, jasné? Už s tím váháš dost dlouho.“

„Rozkaz,“ zasměju se.

O tři hodiny později zvoní kurýr. Má odvézt smlouvu zpátky, takže jen v rychlosti zkontroluju důležité body, podepisuju a jednu kopii vkládám do obálky.

Další ledový obklad a objednávka pizzy – to jsou hlavní úkoly odpoledne. A pak pochopitelně psaní. Snad se mi podaří zdolat pár stránek, než dorazí Marta, abych dokázal myšlenky na příběh vypnout.

K pozdnímu obědu spořádám celou žampionovou pizzu a zvažuju, že si objednám další, protože mi strašně vyhládlo. Jenomže jak znám Martu, určitě nepřijde s prázdnou.

Kolem páté mě napadne zkontrolovat stav bankovního účtu.

Polknu.

Ty peníze tam vážně jsou.

A místo toho, abych se zaradoval, znervózním. Co když se zaseknu? Neměl bych na ně sahat, prostě je nechám stranou, pro případ, že by se stalo něco nečekaného.

Ale co by se mohlo stát?

Píšu. Jde mi to. Amanda je nadšená.

Marta dorazí krátce před sedmou. Jdu jí otevřít – ani moc nepajdám, což nadšeně komentuje. A já jí to oplácím děkováním za dvě napěchované nákupní tašky, zatímco kolem mě krouží a pozoruje, kde mám jakou odřeninu. Dlaní mi dokonce kontroluje čelo, zda nemám horečku.

„Ještě že tu máte výtah,“ podotýká a zabrání mi vzít alespoň jednu tašku a donést ji do kuchyně.

„Máš štěstí, včera nejezdil.“

„Běž si sednout, udělám ti něco k jídlu a uložím všechno do ledničky.“

Marta je moje zlato. Nejlepší kamarádka, jakou jsem kdy měl. Je krásná, chytrá, a hlavně se na ni můžu pokaždé spolehnout.

„Co ty peníze?“ volá na mě z kuchyně.

„Dorazily.“

Čekám, co odpoví. Místo toho slyším, jak ke mně radostně cupitá. „Sem s notebookem, jde se nakupovat!“

„Ale...“

„Hned! Žádné odkládání! Tu kuchyňskou linku koupíš!“

Co zmůžu proti ženskému rozhodnutí? Jde se nakupovat...

A tím jsem odstartoval další události, které do mého života vtrhly jako roj meteoritů.

KAPITOLA 4

Týden uplynul jako voda. Ráno mi sice pořád chvíli trvá, než se rozchodím, kolem poledne už je to lepší a na srážku s blbcem jsem skoro zapomněl. Lehké odřeniny se téměř zahojily, zůstávají po nich jen flíčky, které občas nepříjemně svědí. Ty prášky na předpis jsem nakonec ani nevyzkoušel.

Mám za sebou osm kapitol, což je dvojnásobek původního plánu. Amandě jsem zatím poslal čtyři – snažím se zároveň i redigovat, což je náročné, když se postavy vymknou kontrole a dělají si, co chtějí. Na druhou stranu se docela bavím, protože i když tuším, kam se děj posune, Ema a Richard mě občas pořádně překvapí.

Jsem však rád za týdenní předstih, protože mi právě dnes dovezli kuchyňskou linku. A kdo by to byl řekl – v mnoha krabicích, s mnoha díly, které je potřeba smontovat.

Sedím na židli v kuchyni a dívám se na tu spoušť. Poprvé v životě mám na Martu vztek, protože do tohohle mě uvrtala ona.

Rozložím si před sebou návod a s čím dál větší hrůzou zírám na nesrozumitelné obrázky.

Tohle fakt není pro mě.

Nedám dohromady jedinou skříňku!

Zatraceně!

Venku je teplo, skoro bezvětří, závaný čerstvého vzduchu jsou stěží patrné, i když mám otevřená okna. A díky aktuálnímu problému je mi ještě větší vedro.

Marta slíbila, že se po práci staví s Petrem, aby se na návod podívali. Sama si už několikrát úspěšně smontovala skříň, nemusím se prý ničeho obávat. Nezapomene mi také esemeskou připomenout, ať se obléknu. A připojuje pár smajlíků.

Jasně, přece se před tvým přítelem nebudu promenádovat nahý nebo v boxerkách. Za koho mě máš?

Naliju si sklenici pomerančového džusu, propletu se úzkou uličkou, co v kuchyni zůstala, a vracím se do obýváku, abych pokračoval na knize.

Předtím pro jistotu zkontroluju e-maily. Pár kolegyně, se kterými jsem si občas popovídal o pauze, je zvědavých, jak se mi daří. Sofie údajně zuří, že za mě musela převzít práci. A vylévá si zlost na nich, což si umím živě představit. Výčitky mě ale moc netrápí. Kdyby byly v mé kůži, skočily by po Amandině nabídce bez zaváhání.

Začátek nové kapitoly mi dělá trochu problémy. Pustím si do uší Kylie Minogue, abych se správně naladil, a píšu zvolna nový odstavec.

Odpoledne mě přepadne chuť na těstoviny, ale v přeplněné kuchyni nemám šanci. Měl jsem poslechnout Martu a nejdřív demontovat starou linku, jenomže to by to tady vypadalo jak v nějaké dystopii.

V půl šesté Marta s Petrem konečně dorazí. Musím poněkolkáté ocenit, jak jim to spolu sluší. Marta je drobná tmavovláška, zamilovaná do kalhot a blůzek. Dnes si však oblékla šaty nad kolena s pěkným výstřihem. Petr Novák, vedoucí úseku v bance – kdybyste mě zabili, nevzpomenu si které –, se ale už nejspíš stačil převléknout, protože má na sobě jen plátěné kraťasy a polokošili. Je o dvě hlavy vyšší než Marta, vlasy má světlé a trochu přerostlé. Usmívá se a nejspíš si užívá každou chvíli, kterou s Martou může strávit.

„Tys to nesundal?“ diví se Petr, když vejde dovnitř a upře oči na starou kuchyňskou linku. Založí ruce v podpaží a přejde do obýváku, který je poměrně prostorný. Nejsem typ, co má rád přepřádaný byt, potrpím si spíš na minimum nábytku. Starou stěnu a několik skříněk po babičce jsem nechal odvézt a pořídil si pár moderních kousků: knihovnu, sedačku, stůl a lampu ke křeslu. Prostředek místnosti je tak dostatečně průchozí a vzdušný.

„Přesuneme krabice sem a podíváme se, co se s tím dá dělat,“ rozhodne Petr. „Jinak se v kuchyni nepohneme.“

Marta se nám snaží pomáhat – jak ji znám, nejradši by se všeho zhostila sama a jen nás komandovala, abychom jí nepřekáželi, ale proti dvěma chlapům nemá šanci. Kvůli noze jsem sice pomalejší než Petr, ale omlouvám se tím, že jsem se aspoň zapojil.

Za půl hodiny už Petr sedí v křesle a studuje instrukce. Rukou si u toho mne hladce oholenou tvář a občas si vzdychne. Marta se pokouší zachovat trpělivost, po pár minutách je ovšem veškerá zdrženlivost pryč. Ale ani ona není z návodu úplně moudrá.

„Takže jsme nahraní,“ vypadne ze mě.

„Nerada to připouštím, ale... Tenhle návod dělal někdo, kdo jednoduché věci vidí tisíckrát složitěji.“

Petr sleduje, jak se oba tváříme zkroušeně, a nakonec navrhne, že bychom mohli vyklidit starou linku. Volá známému svého známého do firmy, která by mohla ráno po sedmé dorazit. Odpojí i baterii a dřez a všechno odvezou. Bohužel parta, která se zabývá montáží, je prý vytížená na měsíc dopředu. Petr mi ovšem slíbí, že se porozhlédne na internetu a pošle mi pár tipů. Tohle jsem při objednávce moc nedomyslel, přitom jsem určitě mohl zakliknout, že mám zájem o montáž.

Marta nalije víno a společně skříňky vyklízíme. Je tu spousta talířů, hrnců a táců – ještě po babičce. Takové množství by využila osmičlenná rodina. Nic z toho však nechci vyhodit; některé sady měla babička z předválečné doby, ta servírovací je podle značky z kvalitního porcelánu. Starý nábytek je jedna věc, ale věci, ke kterým měla babička nejspíš osobní vztah... Ne, těch se zbavit nemůžu.

Nosíme všechno do obývacího pokoje, který se promění ve skládku, i když uspořádanou. Hotoví jsme až před desátou. A hned potom Marta s Petrem kvapně odcházejí, protože oba vstávají kolem šesté do práce.

Když za nimi zamknu, byt mi najednou připadá strašně prázdný. A to žiju v domnění, že jsem se naučil žít sám se sebou... Dlouhodobější vztah jsem ukončil před rokem a půl;

trval necelé dva roky a nikam nevedl. Žili jsme odděleně, dvakrát týdně jsme se navštívili, někam zašli, přespali u sebe. Radek navíc nebyl příliš ambiciózní – pracoval jako recepční v hotelu a neměl potřebu na tom cokoliv měnit. Žádné zásadní koníčky, kromě neustálého poslouchání Madonny a sledování trendů, čímž mi akorát lezl na nervy. Ani se nezdálo, že by ho mnou iniciovaný rozchod překvapil – prostě ho vzal jako hotovou věc. Odnесли jsme si věci a už se jeden druhému neozvali. Narazil jsem pak na pár zajímavých chlapů, včetně Marka, ale po několika týdnech bylo po všem. Nic vážného.

Nemám ani moc přátel. Občas zajdu s pár kolegy z branže na skleničku, vyrazíme do kina. Ale to je tak jednou do měsíce. Nejdůležitější je pro mě Marta. A ta vydá za deset průměrných kamarádů.

Zavrtím hlavou. Žádné depresárny, nastal čas pustit se do psaní. I přes ten hrozný bordel kolem.

Nadepíšu novou kapitolu, když mi zazvoní telefon. Moje nakladatelka...

„Ano, Amando?“

„Cos vlastně říkal na článek osm v závěru smlouvy?“ vyhrkne.

Ježíši, co bylo v článku osm? Rychle přeskakuju do složky dokumentů a otevírám si smlouvu.

„Dej mi chvilku...“ Už to vidím. *Autor bude spolupracovat na propagaci knihy podle požadavků nakladatele.* Sakra. Nedošlo mi, co všechno se za tím může skrývat. Mám se třeba objevit nahý na podpisovce?

„Asi nemá smysl chodit kolem horké kaše.“

„Nemá,“ potvrdí Amanda.

„Tak už mě nenapínej a řekni, co mám udělat.“

„Domluvila jsem dva rozhovory v televizi. A mimoto jsem koupila plochy v metru a na vlakových nádražích.“

Zatraceně... V televizi? Ona té knížce vážně věří! Netuší ale, jaký tím na mě vyvíjí tlak. Bude to můj první publikovaný román! Jiný nakladatel by možná udělal nějaké promo na

sociálních sítích a nechal ho žít vlastním životem, což by mi asi bylo milejší. Pokud selžu, tak to bude selhání, které uvidí spousta lidí. Hromada lidí...

„Čekala jsem, že budeš jásat nadšením,“ řekne a v jejím hlase zaznamenám ne zklamání, ale mírné rozhořčení.

„Já jsem nadšený, jenomže co když to někde krachne? Co když knihu nedopíšu, co když ji nikdo nebude číst?“

„Zavolej si třeba na linku bezpečí, tam si tě rádi poslechnou, ale přede mnou takové nesmysly už nikdy neopakuj. Bude to bestseller. Jiná možnost neexistuje.“

„Já vím, jen...“ Smůla, Amanda už stihla zavěsit a nechala mě napospas panickým myšlenkám.

Nechápu, proč si vlastně na napsání bestselleru nenajala někoho známého. Mohla oslovit Halinu Pawlowskou, Báru Nesvadbovou, nebo se zaměřit na překladovou beletrii. Proč...

Aha, jsem doma. Tady jde o to ukázat Kateřině Vaňkové, že má lepší čich na nováčky než všichni redaktoři v jejím nakladatelství. A *poučit* ji, jak se dělá správná propagace, aby nakladatel dosáhl obrovského úspěchu.

Ne, nejsem kulka vystřelená na *Vaněk a spol.*, jsem přímo nášlapná mina. A Amanda nepřipustí, aby neuspěla. Ani abych neuspěl já.

Musím se snažit tyhle děsivé myšlenky vypustit a soustředit se pouze na příběh.

***

Krátce po probuzení zamírím k bankomatu, abych měl hotovost pro řemeslníky.

Tři chlapi v montérkách dorazili přesně – za hodinu je stará kuchyňská linka pryč a já se dívám na vybílenou místnost. Je mi z toho divně, jako kdybych se zbavil jedné ze vzpomínek na babičku. Ale jí by se to určitě líbilo, utěšuju se. Měla změny ráda, jen tenkrát nebyl dostatek peněz a nechtěla, abych se zbytečně zadlužoval v bance.

Petr mi e-mailem posílá odkazy na pět firem kvůli montáži. Volím tu první, i když její název *A je to* moc důvěry nevbuzuje, ani jejich stručné stránky. Starší mužský hlas mi kupodivu říká, že mají čas dnes v pět. Pošle kolegu, aby zakázku nacenil – buď se domluvíme, nebo ne. Účtovat si budou symbolický poplatek tisíc korun. Příliš symbolický poplatek to není, ale prý mi ho odečtou, pokud zakázku zrealizuju u nich. Domluveno.

Mezitím se pokouším pokračovat v příběhu Emy. A připadám si najednou mimo. Váhám nad každým slovem – žádné mi nepřipadá dobré.

A to jsi teprve na začátku, kamaráde.

V pět hodin se zezdola ozve zvonek.

„Vyjeďte do třetího patra a dejte se doprava. Budu vás čekat,“ říkám do sluchátka.

Rychle na sebe hodím tričko a džíny, odemknu a už slyším, jak se otevírají dveře výtahu. Jsem zvědavý, s kým budu mít co do činění. Předchozí parta byla sympatická, rychlá a moc toho nenamluvila. Snad tohle nebude žádný otrava, co už by byl nejradši doma, a nebude remcat, že musí dělat i pozdě odpoledne.

Strnu, když z výtahu vyleze *týpek*. Jo, jo, přesně ten týpek, kterému jsem narazil do auta.

Mám to ale štěstí...

V žaludku cítím zachvění, jak mi je nepříjemný. Ten jeho arogantní namistrovaný výraz je na vraždu. Neříkám, že několikadenní strniště není sexy, ale u týpka má zřejmě jediný úkol: podtrhnout tu jeho nesnesitelnou povahu. Vlasy nemá nagelované, působí uvolněněji a přidávají mu pár centimetrů výšky. Přelétnu ho pohledem a musím uznat, i když nerad, jak je pěkně opálený. U světlé košile s krátkými rukávy má rozepnuté dva horní knoflíčky, takže mi neunikne pevná a jemně zarostlá hrud'. V ruce svírá desky a mobil a nejspíš už plánuje, kolik času mu zabere stanovit cenu.

Když se střetneme pohledem, tmavé oči se mu zúží. Nevypadá šokovaně, spíš pořádně nakvašeně. A já se cítím podobně. Doufal jsem, že se s tím kreténem už nikdy nepotkám.

„Do prdele,“ utrousí, což mě okamžitě vytočí. „Tvoje číslo mi bylo povědomý... Kdybych si ho uložil, mohlo mi bejt jasný, jakou mám zase kliku.“

Klid, klid, klid!

„Fajn, dojdu pro tu tisícovku a můžeš zmizet.“ Nečekám, až mi odpoví, otočím se a sáhnu na botník pro peněženku. Obrátím se a prudce sebou trhnu, protože stojí těsně za mnou.

„Pozval jsem tě snad dovnitř?!“ vyjedu na něj. Netuším, jestli jsem málem narazil do něj, nebo do jeho úžasné kolínské. Teda – byla by úžasná, kdyby ji nepoužíval *on*.

„Nechals otevřeno. A já jsem tu kvůli zakázce.“

Nejradši by určitě dodal *kreténe* nebo možná i ostřejší nadávku, ale v práci si zřejmě netroufá.

„Kde to máš?“ Zadíává se za mě.

„Kde mám co? A zřejmě bychom si měli vykat!“

Zavrtí hlavou a ušklíbne se. „Jsem tu kvůli práci, tak se hoď do klidu a ukaž mi, co potřebuješ.“

Ježíši – ne, prostě ho odsud vyrazím. Nechci s ním mluvit, ani ho tady trpět.

„Vezmi si ty peníze a odejdi.“ Natáhnu ruku s bankovkou až k jeho obličejí, ale ignoruje ji. Přímhouří oči a vyrazí k obýváku. Ani se nezeptal, jestli se nemá zout!

„Chápu, že jsme na sebe oba dost nasraný, jenomže sis objednal naše služby. A já nehodlám ztratit jedinou zakázku. Takže mi dej návod a dodací list, ať se na to můžu podívat.“

Měl bych ho vyhodit. Ale o tu tisícovku přijdu tak jako tak. Ať si montáž klidně nacení, když mu to udělá dobře.

Stáhnu ruku a strčím si peníze do kapsy.

„Ty papíry,“ připomene mi. „Jo a dal bych si něco studenýho k pití.“

„Na to zapomeň,“ odseknu, zatímco dokumenty hledám.

Krátce je studuje, kontroluje počet krabic, a nakonec přejde do kuchyně.

„Co tak ty díry po původní lince zasádrovat? Netušil jsem, že ti náraz sešrotoval mozek.“

„Co si to dovoluješ?!“ Ten jeho arogantní pohled... Stačí mi dívat se na něj sekundu a mám chuť mu dát pěstí.

Podívá se na mě, neodpoví a něco si načmárá do papírů. *Možná, že jsem kokot.*

„Bude ti to trvat dlouho?“ zeptám se nevrle.

Cvakne propiskou a vrazí mi list utržený z formulářů přímo do ruky. „Tady to máš...“

Dívám se na celkovou částku. Poměrně solidní, čekal jsem, že bude dražší.

„Ta tisícovka je z toho odečtená?“ Záměrně nasadím nepřijemný hlas. A musím se pochválit, jsem v tom dost dobrý.

„Tohle je konečná suma, za nacenění nic platit nemusíš. A doporučuju ti to vzít, nikdo jinej ti to levnějc neudělá.“

Možná má pravdu, možná taky kecá. Třeba mi chce dát tu nehodu sežrat. Nakonec se rozhodnu zavolat Petrovi a zeptat se ho, zda je podle něj cena přijatelná. Odejdu do ložnice, abych měl aspoň trochu soukromí. Naštěstí se mi Petr hned ozve. Při jeho postavení jsem ho mohl zastihnout klidně někde na poradě. Říká mi, abych po nabídce skočil. Je skoro o padesát procent levnější, než nabízí konkurence. Poděkuju mu. Snad to neznělo nijak ironicky. Jenomže představa jednání s tímhle debilem je pro mě opravdu nesnesitelná. Na druhou stranu – pořád si nemůžu finančně vyskakovat. A udělat se to musí...

Vracím se do kuchyně, ale vidím, že týpek sedí na sedačce v obýváku a očima rentgenuje místnost centimetr po centimetru.

Nechápu, jak ve mně někdo může vyvolávat takový vztek. Ale je tam, nedokážu ho krotit. Po tom jeho šíleném telefonátu na něj mám alergii.

„Koukám, že už skoro ani nekulháš.“

Přejdu jeho poznámku. „Zakázka je tvoje, beru.“

„Byl bys idiot, kdybys to nevzal,“ řekne, z kapsy kalhot vytáhne balíček žvýkaček a jednu si strčí do pusy.

Ještě začni přezvykovat nahlas a sejmu tě.

„Kdy sem můžeš někoho poslat?“ ovládnou se a zachovávám klidný tón.

„Zítra v osm se do toho pustím.“

„Ty? Nemáte někoho jiného?“

„Kolega má práci jinde.“ Zvedne se a razí ven z bytu. „Takže v osm!“ zavolá ještě a zabouchne za sebou.